

Pismo iz Črne gore.

Sprejmite pismo, dragi bratje in sestre slovanske, iz najmanjše in najrevnejše slovanske zemlje.

Mislím, da ste pač že čuli o Črni gori; menda pa le ne veste, kakšen je naš svet.

Pri nas živi tale pravljica: Ko je Bog ustvarjal zemljo, je nosil v vreči kamenje ter delal brda in gore. A ko je prišel k nam, se mu je vreča pretrgala, pa je padlo na naš svet največ kamenja. In zato je, pravijo, pri nas sólo skalovje in pa kamenje.

In res, malokje na svetu je na takó majhnem prostoru toliko hribov in gor kot pri nas. Drugje so po hribih gozdi, njive in livade; pri nas pa malodane sam gol kamen. Le tuptam je peščica zemlje, kjer sadimo krompir, sejemo koruzo ali žito ali pa raste pičla travica za koze in za drugo blago. Vse drugo je gol kamen. Lehko hodite dolgo, dolgo, pa ne boste videli ne hroščka, ne ptička. Pa kje naj se vzame hrošček, ko nima na kamnu kaj jesti; kje naj se vzame ptiček, kjer ní niti hroščka.

Težko življenje živimo na tako revni zemlji. Toda mi, Črnoгорci, imamo vendar to svojo zemljico tako radi, kakor da je od suhega zlata. Ljubimo jo, saj je to domovina naša. A kakšen bi bil sin, ki bi ne ljubil svoje domovine?

Vem, da tudi vi, bratje slovanski, tako ljubite svojo domovino. Zato vas pozdravlja vaš brat iz Črne gore.

Preložil Jožef Gruden.

Dve pesmi.

Zapel je starček
o radostni pomladi,
in z njim je pelo dete
o pisani livadi.

Staróst je pela pesem
in pela je mladost —
oj vsepovsod prinesla
je vesnica radóst!

Bogumil Gorenjko.

